

Tiesos draugas

„Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.“

Evangelija pagal Joną 8,32

2005 m. sausis-kovas

Nr.7(29) Leidžiamas nuo 1924 m.

Iliustracija: Esben Hanefelt Kristensen

Jis tarė: „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!“ Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien su manim būsi rojuje.“

Šiame numeryje:

Evangelija pagal Luką 23,42-43

2 p. Pamąstymas

3 p. Baptistų tapatumas

4-5 p. Interviu

6 p. Iš giesmių lobyno

7p. Apie pasninką

8 p. Iš istorijos paveldo

9 p. Įspūdžiai

10 p. Poezija

11 p. Iš užsienio

12 p. Iš redakcijos

krepšio

Toks buvo dviejų greta nukryžiuotų pokalbis. Tai turbūt nebuvo sakiniai, kuriuos jie būtų ramiai pasakę vienas kitam. Žodžiai buvo ištarti su pertrūkais, sunkiai švokščiant, ir abiem tai kainavo didelių pastangų. Iki šiol tie du asmenys niekada nebuvo kalbėjęsi. Gal tai buvo pats trumpiausias dialogas visoje žmonijos istorijoje, tačiau jis buvo lemiamas. Šis dialogas – tai pati Evangelijos esmė. Galime daug ko nežinoti ir nesuprasti, daug ką galime pamiršti, bet jei prisiminsime tą nukryžiuoto nusikaltėlio prašymą ir Kristaus pažadą, mes žinosime, kur yra mūsų išgelbėjimas. Šis nusidėjęs suvokė, kas jis pats yra: piktadarys, nusipelnęs pasmerkimo už savo darbus. Be to, jis pripažino, kad Jėzus kenčia nekaltai ir išpažino Jį esant Mesiją, kuris netrukus grįš į Jam priklausančią dangaus karalystę. Į jo trumpą ir konkretų prašymą Jėzus atsakė irgi trumpai, bet užtikrintai.

Patikėkime, kad šis atsakymas skirtas ir mums, jeigu pripažįstame, kad Kristus atsidūrė ant kryžiaus ir dėl mūsų kaltės. Reikia tik vieno: suvokti, kad esame sugedę ir patys savo jėgomis nerasime išeiities.

Kadangi Jėzus iš tikrųjų buvo Dievo siųstasis Mesijas, Jis nepasiliko mirties gniaužtuose, ir po kelių dienų Jo kapas buvo rastas tuščias. Dievo angelai atėjusioms prie kapo moterims pranešė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė!“ Taigi Jis iš tiesų vėl savo karalystėje, kurioje yra vietos visiems Jį mylintiems ir išpažįstantiems Jį savo Gelbėtoju ir Viešpačiu.

pamąstymas

Apsipratimo blindadžai

Vienas iš dalykų, neleidžiančių augti šių laikų bažnyčios gyvenimui, yra tas, kad nemaža dalis bažnyčios žmonių ne tik nėra turėję tikro Dievo patyrimo, bet netgi netiki, jog įmanoma rasti ką nors daugiau, negu jie yra suradę. Jie yra balastas, kurią bažnyčia turi nešti. Tai vienaip, tai kitaip jie nuolat griaua bažnyčios liudijimą, nes žmogus iš šalies tikėjimą vertina pagal juos. Bažnyčia sako pašaliečiui: „Ateik, prisidėk prie mūsų, ir tu surasi tai, ką mes radome“. O pašalietis atsako: „Jeigu tai, ką suradote, padarė jus tokius, kokie esate, tai nemanau, kad man to reikia“. Ir labai dažnai jis teisus, nes mums visiems labiau patinka linksmas pagoniškas negu niūrus netikras krikščioniškumas. Čarlis Čaplinas mums patinka labiau negu profesionalas dvasininkas, kuris labai gražiai ištaria Kristaus vardą, bet visai neprimena mums Jo paties.

Tūkstančiai tariamų krikščionių nuo Dievo slepiasi pripratimo blindadžuose. Kad jie iš tiesų atsigręžtų, reikia tikrai smarkaus dvasinio sukrėtimo! Mes iš klausėme daug pamokslų, dalyvavome daugelyje konferencijų, perskaitėme daugybę dvasinio turinio knygų, turime daug puikių idėjų, bet nė vienos jų neįgyvendiname praktiškai. Savo širdyse žinome, kad vargu ar galėtume

be baimės pažvelgti Kristui į akis, nes Jis gali mumyse pamatyti lėškumą, veidmainystę ir netikrumą. Mes apsipratome su frazėmis, nusakančiomis didžius dvasinius išgyvenimus, o tai kaip tik ir trukdo mums juos patirti. Pamaldų lankymas yra tapęs mums narkotiku. Išižiūrėkite, kaip didelis susirinkimas gieda gerai žinomą giesmę, ir iš veidų suprasite, kad tuos svarbius žodžius jie taria ne iš širdies – dažniausiai visiško atsidavimo Dievui žodžius, parašytus didžiausio dvasios pakilimo valandą. Gyvas ritmas, kuriuo kartais „praeina“ mūsų pamaldos, yra labai pavojingas, nes vietoj gyvo tikėjimo jis duoda pakaitalą, kuriame nėra nei tikrovės, nei jėgos, reikalingos gyvenimui. Smagios melodijos ir gyvos pamaldos gali tapti labai stipriais narkotikais sielai užmigdyti.

Jėzaus laikais fariziejai ir Rašto žinovai buvo patys religingiausi žmonės. Tačiau jie nenorėjo Jo klausytis. Jie netikėjo, kad galima dar ką nors atrasti, ko jie jau nebūtų atradę. Paprasti žmonės mielai Jo klausėsi. Jiems Jis atvėrė naują pasaulį. Buvo palyginti lengva juos laimėti. Bet visų sunkiausia laimėti tuos žmones, kurie netiki, kad yra dar kas nors už jų akiračio, ko jie nežinotų, ir kurie nemėgsta, kad kas trukdytų jiems ramybę.

Kažkas yra pasakęs, jog Jėzaus kelias ignoruojamas daugiausia todėl, kad žmonės nesupranta, ko Jis iš jų nori. „Jo pasaulis labai skyrėsi nuo mūsų ir buvo kur kas paprastesnis. Tai, ko Jis mokė, tiko Jo laikams, bet negali būti pritaikyta šiems laikams“. Štai ir vėl senasis išsisukinėjimas! Bijau, kad žmonės ignoruoja Jį ne todėl, kad Jo nesupranta, bet todėl, kad kaip tik puikiai Jį supranta ir kad Jis kviečia juos eiti tokiu gyvenimo keliu, kuris užvestų juos į didesnes aukštumas, negu jie išdrįsta įsivaizduoti. O gal šiais laikais Dievo žodžio skelbimas yra per daug atsargus, pernelyg pakantus, nesukeliantis nerimo, nepakankamai smarkus, kad išbombarduotų žmones iš jų apsipratimo apkasų ir griovių, nepastebimai gilėjančių ir virstančių blindadžais bei kapais?

Išižiūrėkite į žmones, kai skaito-

mas tam sekmadieniui skirtas Šventojo Rašto skaitinys. Daugumos veidai rodo nuobodulį ir nesidomėjimą. *Jie visa tai jau anksčiau yra girdėję!* Kiekvienas sekmadienio mokyklos mokytojas ir pamokslininkas gerai pažįsta tą siaubą, kuris apima, kai suvoki sakąs klausytojams gyvybiškai svarbius dalykus, tačiau negali rasti žodžių, kurie prasiškerbtų pro apsipratimo šarvus, saugančius priešais sėdinčiųjų širdis nuo bet kokios nerimą sukeliančios strėlės.

Mes skelbiame Kristaus žodžius, ir žmonės jų klausosi, o parėję namo apsiauna šlepetes ir žiovaudami sako, kad šį vakarą gana daug buvo susirinkę, ir nueina miegoti jausdamiesi atidavę Dievui duoklę, kadangi apsilankė pamaldose. Tačiau kai Kristus pasakė savo pirmąjį pamokslą, kilo didžiausias triukšmas. Jį išmetė iš sinagogos ir vos nenustūmė nuo skardžio. Jame buvo toks smarkumas, toks dinamiškumas, kuris stačiai išmušė žmones iš įprastų vėžių, privertė juos mesti iššūkį Jam ir sau patiems. Toks iššūkis ir smarkumas reikalingas susidūrus su žmonėmis, apsipratusiais su tikėjimo dalykais.

Apsipratimas yra viena sunkiausiai įveikiamų užtvarų. Žinoma, Jėzus visas tas užtvaras gali nugriauti, bet Jis nenori to daryti. Jis nepamins po kojų mūsų valios. Jis pavartos aštrius žodžius, įtikinės, Jis net sukels baimę. Mūsų išgelbėjimui Jis nedvejodamas pasiaukos su visišku atsidavimu, kurio amžinas simbolis yra Jo kryžius, bet galiausiai vis dėlto mes patys turime į visa tai atsilipti. Mums kartais norėtusi, kad Jis išlaužtų duris ir užvaldytų mus, bet Jisai stovi prie durų su savo amžinuoju žodžiu: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu“. Jis apsupa sielą, bet jėga į ją nesilauš.

Jei trokštate igyti dvasios ramybę ir tapti tokie, kokius norite save matyti aukščiausio dvasios pakilimo akimirkomis ir kokius trokšdamas jus padaryti Jėzus numirė, tada vienintelis kelias yra atsiverti Jam ir visiškai Jam pasiduoti. Jis pasakys jums, ką daryti. Jis pradės savo darbą su jumis nuo tos vietos, kurioje esate.

Iš L.D. Vederhedo knygos „Kaip aš galiu surasti Dievą?“

Iš anglų k. išvertė Dorotėja Inkenaitė

baptistų tapatumas

Šių metų pradžioje Latvijos baptistų bendruomenių sąjungos namuose Rygoje įvyko pastorių ir bendruomenių darbuotojų seminaras, kuriame buvo dalijamasi mintimis apie baptistų tapatumą (identišumą) ir pagrindinius jų tikėjimo išpažinimo principus. Čia pateikiame Latvijos baptistų bendruomenių sąjungos vyskupo dr. Janio Šmito mintis.

Kodėl esame baptistai? Kuo mes skiriamės nuo kitų konfesijų? Tie skirtumai yra esminiai, ir mūsų bendruomenių nariams būtina juos žinoti. Čia paminėsiu tik svarbiausius dalykus minimaliai juos paaiškindamas.

KRIKŠTAS. Krikštas nėra atgimimas. Tai yra Naujojo Testamento praktika, Jėzaus Kristaus tikintiesiems duotas paliepiamas, reiškiantis bendravimą ir susitapatinimą su Kristumi Jo mirtyje ir prisikėlime. Krikštas simbolizuoja tikėjimu patirtą Dievo malonę, o ne sukelia tokį patyrimą. Pats Jėzus sakė, jog tikėjimas yra išankstinė krikšto sąlyga. Kūdikių krikštą praktikuoti imta tikrai III amžiuje, ir tik V a. tai tapo visuotine tradicija.

ŠVENTOJI VAKARIENĖ. Mes atmetame transsubstanciaciją (duonos ir vyno virtimą Kristaus Kūnu ir Krauju) kaip prietarą, bet remdamiesi apaštalų mokymu siekiame Kristaus dvasinės artumos, suvokdami, jog nematome Jo regimai. Su dėkingumu minėdami Jo kančią, mirtį ir pergale, tikėjimu susivienijame su Jo Kūnu – Bažnyčia ir Jo Krauju. Šventąją Vakariene mes liudijame, kad laukiame Kristaus antrojo atėjimo.

NUTEISINIMAS. Visi žmonės yra nusidėję ir visiems reikia atsigręžti bei atgimti iš Šventosios Dvasios. Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių, jeigu gręžiamės, atgailaujame ir tikime išganymu. Dievas nori, kad visi žmonės atsigręžtų.

Baptistų tapatumas ir pagrindiniai principai

Jėzus yra vienintelis Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus. Išganymas gaunamas tiktai gyvenant šioje žemėje, todėl maldos už mirusius prieštarauja Biblijai. Skaistykla yra žmonių išradimas. Predestinacija (išankstinė paskirtis eiti į Dangų arba į Pragarą) dažnai sukelia nesusipratimų, kai ji individualizuojama. Bažnyčia Kristuje yra predestinuota amžinam gyvenimui ir palaimai.

BAŽNYČIA yra išganytų žmonių bendrija. Šventoji Dvasia tikinčiuosius įglaudžia į Bažnyčią (1 Kor 12,13). Tai yra žmonės, pašaukti iš pasaulio tamsos. Ypatingą Bažnyčios padėtį Dievo atžvilgiu apibūdina daugybė Biblijoje pavartotų pavadinimų, tarp kurių ypač iškilūs yra Kristaus Kūnas ir Nuotaka. Tikintysis turi būti įsitikinęs, kad priklauso Kristaus Bažnyčiai. Apaštalų mokymas nurodo, kokia turi būti vidinė bendruomenės tvarka, koks yra krikščioniškas gyvenimo būdas ir kaip bendruomenėje įgyvendinama drausmė. Tyčia nusidedančius, jeigu jie neatsigręžia, Bažnyčia turi pašalinti. Baptistai atmeta bažnytinę hierarchiją ir laiko, kad kiekviena iš bendruomenių yra nepriklausoma,

tačiau jos tarpusavyje bendradarbiauja, taip sudarydamos sąjungas.

VISUOTINĖ KUNIGYSTĖ. Naujasis Testamentas moko, kad Jėzus Kristus yra Vyriausiasis kunigas ir visi bendruomenės nariai yra kunigai (1 Pt 2,5.9). Kiekvienas bendruomenės narys privalo rūpintis savo bendruomenės dvasine gerove ir tarnauti sugebėjimais, kokius jam davė Šventoji Dvasia. Hierarchija yra žmonių tradicija, ir vyskupystės paveldėjimas neturi pagrindo Šventajame Rašte. Kiekvienas bendruomenės narys gali skelbti Evangeliją, o esant būtinybei – krikštyti ir suteikti Viešpaties Vakariene. Pamaldų liturgija, kunigų rūbai, smilkymas, žvakės kaip maldos priemonė, ikonos, relikvijos, šventųjų garbinimas ir panašūs dalykai nėra pagrįsti Šventuoju Raštu.

BIBLIJA. Šventojo Rašto Senasis ir Naujasis Testamentas yra Dievo Žodis, ir tai yra vienintelis tikėjimo principų ir krikščioniško gyvenimo mastelis. Nieko negalima nei pridėti, nei atimti iš Biblijos teksto. „Mes aiškiname Raštą palygindami Rašto vietas, suvokdami abu Testamentus vienas kito šviesoje ir stengdamiesi pritaikyti mūsų dienoms,“ – sakoma 1689 m. Baptistų tikėjimo išpažinime.

Nepakanka individualaus Biblijos aiškinimo; tiems, kurie nori suprasti Bibliją, reikia būti bendruomenėje ir klausytis jos mokymo, tuo pačiu metu su Biblija sutikrinti kiekvieną žodį, kuris išeina iš bendruomenės, pasaulio arba išplaukia iš asmeniškų patirties. Kristus yra Bažnyčios Galva, Gyvasis Žodis, apie kurį liudija užrašytas žodis.

MISIJA. Visiems tikintiesiems galioja Jėzaus žodžiai: „*Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia,*

interviu

„Alkanam skrandžiui negalima sakyti pamokslo“

Taip sakė Išganymo armijos steigėjas generolas Viljamas Būtas (William Booth). Ko gero, sunku bus jam nepritari, jei prisiminsime, kad Jėzus ne vien kalbėjo minioms sėdėdamas valtyje ar per šventes nuėjęs į sinagogą. Jis skelbė Evangeliją pamaitindamas alkanus, gydėdamas luošius, aklus ir raupsuotus, prikeldamas mirusius ir atleisdamas paleistuvių kaltės naštą. Kaip gyventi šiandien, kad mūsų liudijimas neapsiribotų vien „dorais ir tvarkingais“ žmonėmis? Apie vieną tokią galimybę kalbamės su Klaipėdos EBB nare Alina Karpovaitė – Išganymo armijos darbuotoja.

TD: Alina, visų pirma papasakok, kas yra Išganymo armija ir ką ji veikia.

Alina: Išganymo armijos pradininkas Viljamas Būtas (William Booth) gimė Anglijoje 1829-aisiais. Pats užaugęs vargingoje šeimoje ir regėdamas savo aplinkos dvasinį bei socialinį skurdą, ėmė skelbti Evangeliją visuomenės atstumtiesiems rytiniame Londone. Krikščioniškosios bendrijos nebuvo linkusios priimti tokių naujų tikinčiųjų, tad Būtas įkūrė savo organizaciją, kurios susirinkimai vykdavo blogos reputacijos smuklėse, teatrų aikštėse, gatvėse ir skersgatviuose. 1878 m. judėjimas pavadintas Išganymo armija.

Šiandien ši organizacija visame pasaulyje skelbia Dievo žodį įvairiose vietose ir įvairiausiais būdais. Išganymo armijai socialinė pagalba ir rūpinimasis „sielomis“ yra neatskiriami dalykai, tad ji yra žmonių su įvairiomis problemomis būrimosi vieta ir pagal savo galimybes bando nemokamai ir nebiurokratiškai jiems padėti. Vaikų namai, moterų prieglaudos, ligoninės, kalėjimai, benamiai, alkoholikai ir narkomanai, senelių prieglaudos ir slaugos namai, labdaros valgyklos – visa tai yra Išganymo

Alina Karpovaitė ir „Išganymo Armijos Lietuvoje“ vadovė kapitonė Susanne Kettler-Riutkenen

armijos veiklos sritis.

TD: Kada šis judėjimas pasiekė Lietuvą?

Alina: Savo atstovų Klaipėdoje šis judėjimas turėjo jau nuo 1892 iki 1944 m. Devyniasdešimt trečiaisiais į Klaipėdą atvyko dvi Išganymo armijos karininkės iš Vokietijos ir Šveicarijos atlikti paruošiamųjų organizacijos atkūrimo darbų. Po kelių metų jau buvo susidariusi maždaug 20 norinčių tapti Armijos nariais grupė. Deja, kol kas darbuojami tik Klaipėdoje.

Šiuo metu Išganymo armijos veikla gana plati. Kartą per savaitę žmonės (daugiausia vyresni) renkasi Biblijos valandai vokiečių kalba, penktadieniais ir sekmadieniais – pamaldos lietuvių kalba visiems norintiems. Keliskart per mėnesį rengiamos socialinės ir dvasinės pagalbos valandos – kas ateina pasitarti rūpinimais klausimais, kas akinių, maisto ar drabužio. Turimose patalpose veikia vaikų ir paauglių klubas. Ten dukart per savaitę renkasi sunkiai besiverčiančių, problematiškų šeimų vaikai; jų šeimas lanko socialinis darbuotojas. Išganymo armijos orkestrėlyje vaikai turi galimybę nemokamai mokytis groti pučiamaisiais, dainuoti.

Vienas iš darbo laukų – Kalotės sąvartynas. Kiekvieną sekmadienį jame gyvenantiems vežami maisto daviniai, teikiama medicininė pagalba. Prieš tai visad paskaitomas Biblijos skirsnelis, pasidalijama trumpu žodžiu, pasimelđžiama. Jei yra rimtesnių bėdų, stengiamės suorganizuoti vizitą pas gydytoją. Globojami ne tik gyvenantys sąvartyne, bet ir aplinkiniuose kaimuose; bendradarbiaujame su abiem Klaipėdos nakvynės namais, lankome apsistojančius juose.

TD: Nuo ko pradėdate? Kažkaip skelbiatės, ar žmonės patys prieina?

Alina: Su sąvartyno gyventojais Išganymo armija dirba jau 3,5 metų. Todėl žmonės IA darbuotojus jau gerai pažįsta. Pagal Europos Sąjungos reikalavimus po poros metų sąvartyną privailoma uždaryti, o visi jame gyvenantys turės išsikelti, todėl šiems žmonėms iškilo didelė reikmė susitvarkyti būtiniausius dokumentus – pasą, leidimą nuolat gyventi, deklaruoti gyvenamąją vietą. Išganymo armija deda visas pastangas jiems padėti. Dokumentų tvarkymas – tik pirmas etapas. Galvojama, kaip rasti tiems žmonėms darbo ir gyvenamąją vietą. Reikia norinčių prie to prisidėti: rasti žmones, kuriai būtų reikalinga darbo jėga, rašyti projektus ir pan.

TD: O kaip pati įsijungei į šią veiklą? Koks yra pagrindinis tavo darbas Išganymo armijoje?

Alina: Buvau kaip tik baigusi socialinio darbo studijas universitete ir ieškojau darbo, kuomet viena sesuo iš bažnyčios parodė skelbimą „Gyvuosiuose šaltiniuose“. Išgelbėjimo armija ieškojo, kas galėtų ir norėtų dirbti su žmonėmis, dalytis Dievo meile. Paskambinau, pakalbėjau su Susanne Kettler-Riutkenen (Išgelbėjimo armijos vadove Lietuvoje) ir po kurio laiko gavau atsakymą, kad mane priėmė.

Dabar ir dirbu su gyvenančiais sąvartyne. Pagrindinis darbas – padėti žmonėms įsigyti pasus. Reikia nuvežti žmones iš sąvartyno į Klaipėdos pasų poskyrį, užpildyti dokumentus, apmokėti kvitus banke. Su neseniai praradusiais pasus dirbti lengviau nei su tais, kurie yra turėję arba tebeturi tik senus tarybinius pasus. Šita dalis sąvartyno gyventojų – oficialiai neegzistuojantys žmonės, daugelis net ne lietuviai, netikėtai „įstrigę“ mūsų šalyje po 1990 m. įvykių. Ne vienas ten pateko apgautas aferistų ir netekęs turėto buto. Jei kas ir turėjo pasus, per tiek metų jie arba sudegė, ar nusimetė kur kraustantis. Turintiems tarybinius pasus įstatymai dabar labai nepalankūs: šansų gauti pilietybę nėra, leidimą nuolat gyventi gali gauti tik teismo keliu, o tam reikia samdyti advokatus.

Viena iš tokių šeimų – mama ir sūnus, abu neturi pasų. Sūnui 28 metai, visą jaunystę praleido dirbdamas sąvartyne, paso niekada ir neturėjo. Šeimos tėvas ir dar 2 paauglės dukros

gyvena už Priekulės. Motina ir sūnus neturi lėšų važinėti į sąvartyną, kuria- me dirba, todėl jame apsigyveno. Sū- nus kartais pėsčiomis, kartais skolintu dviračiu keliauja namo keliasdešimt kilometrų, kad perduotų šeimai pini- gų, produktų. Šiuo metu tik per ste- buklą pavyko jiems gauti nemokamą pirminę teisinę pagalbą, taigi vienu žingsneliu pasistūmėjome dokumentų link. Buvo labai sunku, nes abu neturi asmens kodo, o norint iš savivaldybės gauti teisinę pagalbą, reikia deklaruoti turtą, tačiau to padaryti jie negali, nes neturi asmens kodo, kuris nurodytas asmens dokumente, o šiam gauti teisi- nę pagalbą ir reikalinga. Žodžiu, už- burtas ratas.

O tokių likimų daug. Yra bent keli žmonės, kurie jau 10 metų nėra išėję iš sąvartyno. Išvežu jus tvarkytis dokumentų, tai kiti net per gatvę bijo pereiti.

Kitas darbo laukas – padėti jiems susitvarkyti pensijas. Daugelis dirbė tik sovietiniais laikais, o „Sodra“ sau- go duomenis nuo 1994-ųjų. Tad tenka knistis archyvuose, drauge su žmonė- mis važinėti ir ieškoti senųjų darbo- viečių (jei tokios dar egzistuoja), kad išduotų pažymą apie darbo stažą ir gautas pajamas.

Jei pavyksta deklaruoti gyvenamą- ją vietą, važiuojame į Darbo biržą, padedu ten užpildyti dokumentus ir užsiregistruoti.

Šiuo metu dar rašau projektą. Miesto savivaldybė paskelbė konkursą socialinių paslaugų projektams remti, tad tikimės gauti lėšų savo darbui.

TD: *Darbas tikrai nelengvas. Kas jame sunkiausia?*

Alina: Nelengvas, bet man patinka. Sunkiausia išverti labai jau negera- norišką kai kurių institucijų darbuo- tojų požiūrį. Būna, kad ateini pagal- bos, klausi, ką daryti, o jos ima šaukti ant žmogaus: „Kur buvai 10 metų? Ką darei? Ar žinai, kad tave galima traukti baudžiamojon atsako- mybėn už tai, kad pametei pasą ir tiek laiko nepranešei?“ Kita klausė manęs: „Kodėl jiems padedat? Juk patys kalti, ir vis tiek nieko gero iš jų nebus“. Sunkiausia susidurti su tokiu požiūriu – išeinu iš tų kabinetų vos ne verkdamas kartu su tais žmo- nėmis. Kiti nepagalvoja, jog patys gali ten pat atsidurti. Nėra jokios atjautos. Laimei, ne visi taip reaguo- ja. Yra ir daug geranoriškų, pade- dančių žmonių.

Dar sunku, kai nežinai, kaip žmogui padėti. Kad ir su tuo pasu, kai žmogaus oficialiai nėra – ką su juo daryt? Niekas nenori imtis jo bėdų. Yra viena jauna pora, moteris maždaug 30 metų, neįgali. Oficialiai ji jau senai išvykusi iš šalies, bet iš tikrųjų liko. Turi bėdų su sveikata, jau daug metų guli patale ir taip lei- dzia savo gyvenimą. Ja rūpinasi draugas. Migracijos tarnyba sako, kad ji Rusijos pilietė, tad turinti va- žiuoti ten. O ten jokių giminių nėra, turi tik motiną Ukrainoje, bet su ja ryšiai nutrūkę, laiškai nenuėina. Kad galėtų gyventi Ukrainoje, moteris turi nuvykti į Rusiją, atsisakyti Ru- sijos pilietybės, tada prašyti kokio

nors dokumento, leidžiančio gyventi Uk- rainoje. Kažkam reikia važiuoti su ja, rei- kia kažkur apsistoti, susimokėti už kelionę ir vizas. Ir ką tokiais atvejais daryti?..

TD: *Ar galėtų kitos bendruomenės kaip nors prisidėti prie šio darbo?*

Alina: Tokių galimybių tikrai yra. Kiek- vieną sekmadienį važiuojame į sąvartyną, bendraujame su žmonėmis, savanoriai vi- sada gali prisidėti. Visi kviečiami į pamal- das penktadieniais, sekmadieniais susipa- žinti su tais žmonėmis, pabendrauti. Mate- rialinė parama taip pat praverstų, juk viską darome iš savo lėšų – vežiojam juos po įstaigas, darom nuotraukas, apmokam ban- ko kvitus. Daugelis jų negali net nueiti pas gydytoją: valstybinės poliklinikos be doku- mentų nepriima, privačios daug kainuoja. Štai neseniai vienas asmuo paaukojo kon- krečiai reikmei, todėl žmogus gali kreiptis į gydytoją dėl jau gerą pusmetį jį kamuojan- čio negalavimo. Kitam jau seniai reikalin- ga operacija, bet neturi paso, todėl irgi ne- gali kreiptis į medikus. Tad norintys gali tiesiog paaukoti arba pervesti tuos kelis procentus nuo „Sodrai“ mokamų įmokų.

TD: *Ačiū už pokalbį ir labai reikalingą darbą. Sėkmės ir Dievo stiprybės jame. Na, o pabaigai galima būtų atsisveikinti Išga- nymo armijos generolo Fredericko Couttso žodžiais: „Kai kalbame apie evangelizaci- jos darbą ir socialinę veiklą, tai jie nėra atskirti dalykai <...> Tai tik dvi veiklos pusės siekiant vieno ir to paties išganymo, kuris susijęs su visišku žmogaus atpirki- mu“.*

Su Alina Karpovaite TD vardu kalbėjosi
Raimonda Baliutavičiūtė

Red.pastaba:

Jei norėtumėte paremti šį darbą, aukas galima pervesti į Išganymo Armijos Lietu- voje sąskaitą. **Įmonės kodas: 9207788. Sąskaitos nr.: LT51 7300 1000 2329 757. Religinė bendruomenė „Išganymo Armi- ja Lietuvoje“.**

iš giesmių lobyno

Koksai esu, toks ateinu

Dauguma plačiai žinomų giesmių buvo įkvėptos skausmingų išgyvenimų.

Šarlotė Eliot (Charlotte Elliott, 1789-1871) sukūrė giesmę, kurią daugelis Evangelijos skelbėjų panaudodavo užbaigdami pamaldas ir kviesdami klausytojus atiduoti gyvenimą Kristui.

Šarlotė gimė ir užaugo Anglijoje. Ji priklausė bažnyčiai, kuri Evangelijos skelbimą laikė savo svarbiausia užduotimi. Ji pati ir jos šeima (tėvai, du broliai ir dėdė) aktyviai darbavosi savo bendruomenėje. Šarlotė buvo gabi portretų tapytoja, rašydavo humoristines eiles ir gyveno be rūpesčių iki 30 metų. Staiga ją užklupo liga, kuri sparčiai progresavo ir per vienerius metus prirakino prie lovos. Šarlotę apėmė depresija, ir artimieji buvo sunerimę ne tiek dėl jos sveikatos, kiek dėl dvasinės būsenos.

1822 metais bendruomenėje viešėjo pamokslininkas iš Šveicarijos. Jis aplankė Šarlotę ir ragino ją atiduoti savo širdį ir gyvenimą Jėzui, nes tada jinais galėsianti deramai tarnauti Dievui, nepaisant negalios. „Bet aš nežinau, kaip atrasti Kristų“, - atsakiusi Šarlotė. „Eik pas Jį tokia, kokia esi“, - buvo pamokslininko atsakymas. Šis pokalbis ir pasiryžimas sekti Kristumi įkvėpė Šarlotę vilties. Ir nors fizinė sveikata nepagerėjo ir dar penkiasdešimt metų ji praleido būdama invalidė, nuo to laiko jos mintys ir širdis pasikeitė, požiūris į gyvenimą tapo šviesesnis. Tą dieną ji laikė savo atgimimo diena ir kasmet paminėdavo ją dėkodama už Viešpaties malonę.

Po kelerių metų Šarlotės brolis, kuris buvo bendruomenės pastorius, surengė mugę norėdamas gauti lėšų mokyklos statybai, kurioje galėtų mokytis neturtingi vaikai. Visi plušėjo ir ruošėsi mu-

T: Charlotte Elliott 1834

M: W.B. Bradbury 1849

gei, buvo užimti kepiniais ir rankdarbiais, tik Šarlotė liūdėjo, kad niekuo negali prisidėti. Mugės dieną viena būdama namuose ji sumanė išrinkti iš Biblijos citatas, kalbančias apie pasitikėjimą Dievu. Eilutė „... ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn 6,37) priminė jai svečio iš Šveicarijos žodžius: „Eik pas Jį tokia, kokia esi“. Taip spontaniškai gimė eilės „Koksai esu, toks ateinu“. Brolienė rado eilėraščių ir pasirūpino, kad jis būtų išspausdintas lapeliuose ir išplatintas, nors pati autorė apie tai nežinojo. Įdomu, kad keli egzemplioriai pateko į Šarlotės gydytojo rankas, ir šis, atėjęs jos aplankyti, įteikė jai lapelį su viltim, kad eilėraštis suteiks ligonei dvasinės stiprybės. Išspausdintas kūrinys abiem buvo didelė staigmena! Po kurio laiko buvo išleista „Invalido giesmių knyga“ su 150 Šarlotės sukurtų eilėraščių. Kai kurie iš jų vėliau tapo giesmėmis, tačiau krikščioniškame pasaulyje labiausiai paplito pirmasis Šarlotės kūrinys, kurį žinome kaip giesmę „Koksai esu, toks ateinu“. Ji išversta į daugelį kalbų. (Mes irgi šią giesmę turime savo giesmyne „Giesmių vainikas“ Nr. 114.) Kas žino, kiek atgailaujančių giedojo ją su ašaromis kaip maldą? Taigi išsipildė ano pamokslininko žodžiai, kad galima deramai tarnauti Dievui atidavus Jam savo gyvenimą! Beje, Šarlotės Eliot eilėraščių rinkinys – kartu su pirmuoju lapeliu – mokyklos statybai pelnė žymiai daugiau lėšų, negu visų kitų pastangos.

Pagal užsienio spaudą – N.L.

Nulūžęs medis

Vėlus vakaras Rygoje. Jokių ženklų, kad vienos bažnyčios kieme galėtų nulūžti medis. Didelis medis, kuris griūdamas sukelia didelį triukšmą.

Kodėl medis nulūžo? Gal buvo stiprus vėjas? Gal medis pats nulūžo? Galbūt kažkas jį įpjovė? Atidžiai apžiūrimas kamienas. Panašu, kad kažkas tikrai jį įpjovė.

Dėl šio įvykio kreipiamasi į teisėsaugą.

Vėlus vakaras vienoje Rygos bažnyčioje. Artėja vidurnaktis.

Bendruomenės jaunimas bažnyčioje mokosi giesmių. Atvyksta policininkė. Pavargusi moteris, kuri privalo išsiaiškinti aplinkybes, dėl kurių bažnyčios kieme nuvirto medis. Atrodo, ją nelabai džiugina ši vidurnakčio užduotis, tačiau darbas yra darbas. Dėl nulūžusio medžio rašomas raportas. Staiga rašiklis moters rankoje sustoja. Ji įsiklauso į giesmę, kurią gieda jaunimas ten pat šalia, bažnyčioje. Policininkė klausosi, ir staiga jos lūpos ištaria: „Taip, aš irgi ieškau Dievo...“

Taip šitas nulūžęs medis vėlyvą valandą atvedė į bažnyčią ištroškusią moterį. Atvedė, kad kalbėtusi apie Dievą, kad patiktų Dievui savo skausmą, savo šeimą, savo vaikus. Atvedė, kad išsipildytų malda, kurioje ji jau senokai prašė: „Dieve, jeigu Tu toks esi, padėk man. Aš labai norėčiau Biblijos...“

Jau gerokai po vidurnakčio. Atrodo, kad nulūžęs medis niekam neberūpi. Iš bažnyčios išeina laiminga policininkė. Jai rieda ašaros, o prie krūtinės ji spaudžia didelį turta – Bibliją.

Jei būtų įmanoma, norėčiau, kad šis nulūžęs medis taip ir liktų Vilandės bažnyčios kieme.

Kad liudytų, jog angelai savo nakties sargyboje saugo kiekvieną. Taip pat ir pavargusią policininkę Rygos gatvėse...

*Inta Ašnevicā,
Rygos Vilandės bendruomenė
(„Marija un Marta“ 2004/4)*

Iš latvių k. išvertė A.L.

Trijų mėnesių pasninkas

Kalbant apie pasninką reikia pasakyti, kad Jėzus Kristus mums yra geriausias pavyzdys, kaip turėtume melstis ir pasninkauti. Prieš savo tarnystę Jėzus Kristus pasninkavo dykumuoje ir bendraudamas su Tėvu ruošėsi būsimajam tarnavimui.

Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas... (Mt 4,2).

Nenoriu sakyti, kad kiekvienas iš mūsų turime pasninkauti keturiasdešimt dienų, bet pasninkui turi būti vietos mūsų dvasinio gyvenimo praktikoje.

Žmonės dažnai painioja pasninką su tam tikra mėsos nevalgymo tradicija, badavimu ar kūno apvalymu. Pasninkas prasideda tada, kai mes nukreipiame savo mintis į Dievą ir susilaikydami nuo valgio bei gėrimo ieškome Viešpaties valios ir Jo artumo, trokšdami kažką padaryti dėl savo Viešpaties.

Net tarp krikščionių, taip pat ir mūsų bažnyčiose, yra skirtingas požiūris į pasninką. Vieni mano, kad tai yra jau atgyvenęs dalykas, kad mes neblogai gyvename, tad nėra reikalo pasninkauti. Kiti teigia, kad tai yra Dievo mums duotas pavyzdys. Jie stengiasi periodiškai su pasninku ir malda kreiptis į Viešpatį, kad suprastų laikmečio, kuriame gyvena, subtilybes. Tai yra neatsiejama jų dvasinio gyvenimo praktika.

Jėzus kalbėjo apie pasninko svarbą mūsų laikais.

Žmonės atėję klausė Jėzų: „Kodėl Jono mokiniai ir fariziejų mokiniai pasninkauja, o tavieji ne?“ Jėzus atsakė: „Argi gali vestuvių svečiai pasninkauti, kol su jais yra jaunikis? Kol jie turi jaunikį, jie negali pasninkauti. Bet ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tą dieną, jie pasninkaus“ (Mk 2,18-20).

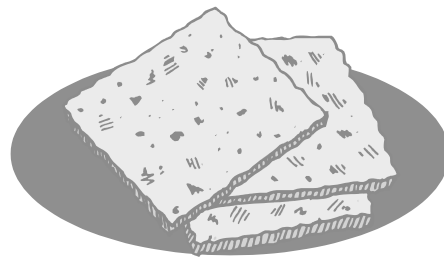
Mūsų dienos yra sunkus laikas, apgaulės metas, kuomet kaip niekada anksčiau mums reikalinga ypatinga Dievo malonė ir jėga, kad galėtume išsilaikyti prieš velnio klastas ir pasipriešinti šio pasaulio kuni-
gaikščiui. O šita veislė kitaip neišva-

roma, kaip tik malda ir pasninku (Mt 17,21). Pasninkauti yra naudinga: *dvasiai* – nes ji atsinaujina, *sielai* – nes pasikeičia mąstymas ir sustiprėja valia, *kūnui* – jis apvalo ir sutvirtėja, o Dievas išgirsta maldas ir patenkina poreikius.

Pasninkas yra:

- noras iširti savo širdį, mintis ir apvalyti jas. Tai noras atgailauti dėl neteisingų poelgių, paklusti Viešpačiui ir nusigręžti nuo klystkelių (Ps 138,23-24);

- krikščionio noras leisti Dievui padaryti mus tinkamais indais, kuriuos Jis gali panaudoti savo Karalystėje (2 Tim 2,21) ir kasdieniame gyvenime (Iz 58,6-12);

- mūsų nusizeminimas ir Viešpaties, be kurio nieko negalime daryti, autoriteto pripažinimas (Jn 15,5c).
- Pasninkauti reiškia drąsiai užtarti ir tapti tarpininku už brolių, seserį, šeimą, miestą, šalį (Ez 22,30).

Nuo 2003 m. spalio 1 d. iki Naujųjų metų mūsų bažnyčios nariai įsijungė į trijų mėnesių pasninką. Broliai ir seserys po vieną ar dvi dienas pasninkavo ir budėjo, o šeštadienį rinkdavomės bendrai maldai. Pagrindinis tikslas buvo stoti į kovą (*užtarti*) su tamsos pasauliu dėl mūsų miesto Kauno, kuris pirmąją nusikaltimų gausa, savižudybių skaičiumi, žinomas kaip narkotikų, okultizmo centras.

Pirmoji pasninkavimo savaitė buvo sunki. Net fiziškai jautėmė šėtono pasipriešinimą ir priespaudą. Bet laikui bėgant pajutome dvasinį pakilimą ir vienybę Viešpaties Dvasioje. Dievas valė mūsų širdis,

o bažnyčią jungė vienoje dvasioje. Išmokome ryžtingumo, kantrybės, stabilumo. Dievas tapo artimesnis, o mūsų pagarba ir meilė vienas kitam didėjo.

Praėjus metams, 2004-ųjų pabaigoje, radijas ir televizija pranešė, kad Kaunas tapo saugiausiu miestu Lietuvoje. Per 2004 m. Kaune įvyko mažiausiai įstatymų pažeidimų, buvo išaiškinta nemažai sunkių nusikaltimų. Praeitą savaitę susitikęs su Šančių rajono, kur yra mūsų bažnyčia, policijos komisaru, sužinojau, kad šis rajonas, pasižymėjęs dideliais neramumais ir plėšimais, tapo saugiausiu rajonu Kaune. Tai Viešpaties malonė tikintiesiems, stojantiems į kovą ir besirūpinantiems savo miestu.

Jeigu mano tauta, vadinama mano vardu, nusizemins, melsis, ieškos mano veido ir nusigręš nuo savo nedorų kelių, aš išgirsiu savo dangaus buveinėje, atleisiu nuodėmes ir atgaivinsiu kraštą (2 Met 7,14).

Dar kartą pasninkavome 3 mėnesius iš eilės ir 2004 m. pabaigoje. Ne visi bendruomenės nariai pasninkavo ir įsitraukė į maldos budėjimą, tačiau visi turėjo galimybę pamatyti, kaip tai daroma. Ar galime dėl amžinų dalykų susilaikyti nuo maisto, vandens, pasižeminti, apsivalyti, atsiskyti blogų charakterio bruožų, nedoro elgesio, savo norų ir Dievo baimėje ieškoti to, kas statydina, augina, vienija ir laimina?

Mes nežinome, kaip Dievas atsakys į mūsų pasninką ir maldas šiemet, bet esame tikri, kad tai bus ypatinga palaima, nes Viešpats, valdantis dangų ir žemę, yra ištikimas tesėdamas savo pažadus.

Linkiu visiems broliams ir seserims gilau susimąstyti apie pasninko esmę ir kasdieniame gyvenime pritaikyti šiuos Viešpaties pamokymus visų mūsų labai ir Viešpaties garbei.

*Vladimiras Sereda,
Kauno EKB pastorius*

iš istorijos paveldo

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 70 metų

Kauno tikinčiųjų būrelis linksmai ir palaimintai praleido Kalėdų šventes ir pasitiko Naujuosius metus. Per Kalėdas turėjome ir eglaitę vaikams, prie kurios vaikai ir suaugusieji tarnavo su ta dovana, kurią Dievas jiems davęs. Atėjo ir tikras Kalėdų Senelis, kuris atnešė vaikams dovanėlių juos labai palinksmindamas, bet ir rimtai pamokydamas.

Laukiant Naujųjų metų ir jų pradžioje per maldos savaitę Viešpats mus stebuklingai laimino. Kelios jaunos sielos atidavė save Viešpačiui. Esame dėkingi Dievui, kad Jis pats traukia žmones prie savęs.

(1935 m. vasario mėn.)

Keliaujant po Žemaitiją ir Klaipėdos kraštą šiomis dienomis gavau žinią, kad naktį iš vasario 20 į 21 d. Kaune miręs mūsų mylimas brolis Gustavas Freidankas ir vasario 24 d. palaidotas Šančių ev. baptistų kapinėse.

Br. Freidankas buvo stropus Evangelijos platintojas. Ilgus metus jis tarnavo savo Viešpačiui. Stropiai dirbdamas savo kasdienį darbą jis visur stengėsi liudyti apie savo Viešpatį ir buvo visų mylimas bei gerbiamas. Jo namai visuomet būdavo atviri tiesos ieškotojams. Jis stengėsi tokiems padėti surasti tiesą ir išganymo džiaugsmą.

Po karo iš Rusijos sugrįžęs į Lietuvą jis šalia savo kasdienio darbo platindavo krikščioniškus raštus, lankydavo ligonius ir vargšus ir visur skleisdavo Evangelijos šviesą. 1925 m. jis paliko šaltkalvio amatą ir atsidavė Evangelijos darbui apkeliaudamas įvairias Lietuvos vietas. Vėliau tapo knygnešiu Britanijos ir Užsienio Biblijos draugijoje. Su sunkiąja našta jis apkeliaudavo kaimus ir miestelius platindamas Šventraščių įvairiomis kalbomis. Darbas buvo labai sunkus, o pelnas

- mažas...

Nors šis brolis ir nebuvo ragavęs daug šio pasaulio mokslo, bet Dievas jį buvo apdovanojęs kalbų mokėjimu ir Šventraščio pažinimu. Mokėdamas lietuvių, vokiečių, rusų ir lenkų kalbas jis visiems galėjo jų kalboje paaiškinti apie Dievo meilę... Jo atminimas mums bus visuomet brangus.

T.G.

(1935 m. kovo mėn.)

Pranešame, kad š.m. birželio 10 ir 11 d. Priekulėje, Klaipėdos krašte, įvyks Lietuvos ev. baptistų metinis suvažiavimas. Bendruomenės prašomos išrinkti savo atstovus į suvažiavimą. Taip pat kviečiami ir šiaip svečiai. Birželio 10 d., t.y. antrąją Sekminių dieną po pietų norime švęsti Jaunimo šventę ir pasitarti apie jaunimo darbą, todėl laukiame, kad ir jaunimas skaitlingai lankytųsi. Kad būtų galima visiems parūpinti nakvynę, pageidaujama kiek galint anksčiau pranešti kiek atvyks. Apie viską rašykite: J. Valiui, Pikožių kaimas, Agluonėnų paštas, Klaipėdos kr.

Stengsimės kaip ir kitais metais gauti iš Geležinkelio valdybos nuolaidą kelionėms į šį suvažiavimą.

Rengėjai

(1935 m. balandžio mėn.)

Šiaulių tikinčiųjų pulkelis buvo surengęs šventę balandžio 14 d. Į šventę atvyko broliai ir sesutės iš Joniškio bei Panevėžio. Oras tą dieną buvo lietingas ir šaltas, bet naujojoje bendruomenės salėje prie Dievo žodžio ir giesmių buvo malonu ir šilta. Naujoji Šiaulių bendruomenės vieta, taip pat ir br. J. Inkeno butas dabar yra Vilniaus gatvėje Nr. 277.

G.

(1935 m. gegužės mėn.)

Paruošė A.L.

Koks krikščionio požiūris į jaunystę ir senatvę?

Būti jaunam yra nuostabi galimybė, puikus gyvenimo laikas. Tai vystymosi, svajonių, audringas valios veržimosi pirmyn laikotarpis, brandos ir pasiruošimo gyvenimui metas.

Jau jaunystėje būti krikščioniu ir turėti asmenišką ryšį su Viešpačiu Jėzumi – tai ypatinga palaima. Galima daug nuveikti dėl Viešpaties. Visas gyvenimas su Juo ir Jam dar ateityje, tačiau tai ir galimybė, kuri gali būti paleista niekais. Be to, jauni žmonės niekada neturi pamiršti, kad kartą ir jie taps seni.

Būti pagyvenusiam ar senam – irgi yra savotiškai gražu. Daug kas, o ko gero, dauguma žmonių apgailėstauja, kad paseno, lygiai kaip daugelis jaunesnių geriau šiandien, o ne rytoj, norėtų būti vyresni. Būti senam reikia būti brandesniam, išmintingesniam, labiau patyrusiam. Senatvėje, kaip ir jaunystėje, slypi štai kokias užduotis: būti pavyzdžiu, kelrodžiu, padėti ir patarti, kur prašoma, o retkarčiais ir kur neprašoma. Būti pasiruošusiam perduoti savo darbą kitiems yra išminties ir įsijautimo lobis.

Visada susidaro slegianti padėtis, kai kartos neranda bendros kalbos, kai eina vieni prieš kitus, o ne vieni su kitais. Tam tikra įtampa yra natūralus dalykas. Tačiau perdėta įtampa krikščionių bendravime atsiranda tada, kai meilės ir supratimo principai užleidžia vietą pasipūtimui ir savęs iškėlimui. Taigi mokėti darniai sugyventi ir sutarti yra abiejų kartų uždavinys. Jei kaip tik čia aiškiai pasirodys, jog esi krikščionis, tai bus puikusias liudijimas pasauliui.

Biblijos vietos: Job 12,12; Ps 143,12-13; Mok 11,9; Mok 12,1; 1 Pt 5,5.

Iš Dyterio Bodenbergo knygos „Mano klausimai – Dievo atsakymai“ (leidėjams maloniai sutikęs)

Iš vokiečių k. išvertė Aldona Naktinienė

Įspūdžiai

Įspūdžiai apie praėjusį seminarą

Visų pirma buvo vėl smagu susitikti po beveik trijų mėnesių pertraukos. Esu dėkingas Dievui ir NEBIM seminarų organizatoriams, kad tapau šios mokyklos studentu ir turiu galimybę jau kelintą kartą dalyvauti seminaruose.

Šį kartą namų darbų aptarimas buvo naudinga ir svarbi naujovė, kadangi supratau, kad apie misiją savo namų darbe parašiau ne viską teisingai. Gal būtų naudinga turėti panašius klausimų aptarimus prieš ruošiant namų darbus?

Seminaras taip pat buvo labai įdomus. Nors jau ne pirmus metus studijuju Naująjį Testamentą, kažkodėl neatkreipdavau dėmesio į skirtumus ir įvairovę tarp pirmųjų Naujojo Testamento bažnyčių, į kuriuos atkreipė dėmesį dėstytojas Keithas Jones. Įdomu pastebėti, kaip nežiūrint skirtumų pirmosios bažnyčios sugebėdavo palaikyti vienybę ir kartu spręsti iškilusias problemas. Manau, kad panašios vienybės trūksta mums šiandien Lietuvoje, nors, mano nuomone, dabartinė situacija yra sudėtingesnė, nes tarp pirmųjų Naujojo Testamento bažnyčių įvairovės nebuvo tokių dalykų, kaip tikėjimas skaistykla, mišių už mirusiųsiuosius, maldų Marijai ir žmonių, vadinančių save Dievo vietininkais žemė-

Neakivaizdinės Biblijos mokyklos seminaras apie ekumenizmą (2005 vasario 25-26 d.)

je arba Bažnyčios galva.

Taip pat manau, kad pakankamai dėmesio ankstyvosios bažnyčios skirdavo narių asmeniniam atgimimui ir šventumui, nes apie tai rašoma beveik visuose Pauliaus laiškuose, netgi Korinto bažnyčiai, tačiau to negalima pasakyti apie kai kurių šiuolaikinių bažnyčių mokymus. Todėl manau, kad į tuos dalykus reikėtų atsižvelgti ieškant bendravimo tarp bažnyčių Lietuvos kontekste.

Buvo taip pat įdomu išgirsti trumpą istorinę Bažnyčios apžvalgą ir tai, kaip Konstantino reformos lėmė Katalikų bažnyčios struktūrą, kaip po reformacijos vėl atsirado bažnyčių įvairovė, kaip bendravimas tarp skirtingų krikščioniškų bažnyčių ir vienybė vykdant didįjį Kristaus paliepiamą padėdavo išspręsti misionierių darbo sunkumus. Manau, kad visi turėjome galimybę daug ko pasimokyti, taip pat ir susimąstyti apie santykius su kitomis evangeliškomis bažnyčiomis savo miestuose.

*Aleksandras Kostinas,
Panevėžio Dievo malonės bažnyčia*

Be galo įdomi buvo paskutinė mūsų Sąjungos Neakivaizdinės Biblijos mokyklos sesija. Klausydamasi lektoriaus, Prahos tarptautinės baptistų seminarijos rektoriaus Keitho Jones, ir žvelgdama į klausytojus, paprastus mūsų bendruomenių narius, studentus, akimirkai susivokiau esanti tarp tų pasaulio akimis, negalingųjų, nekilingųjų, kuriems Dievas panoro atverti savo išmintį.

Pradėjome nuo žodžio „oikoumene“ reikšmės, jo vartojimo Naujajame Testamente. Tai iš karto mus sugrąžino pas pirmuosius krikščionis (juk Naujasis Testamentas parašytas jų ir pirmiausia jiems). Žvelgiant į pirmųjų bažnyčių istoriją, pamazū tirpo išankstinis mūsų nusistatymas prieš ekumenizmą, o tiksliau – prieš neteisingą ekumenizmo supratimą.

Tolesnė krikščionybės istorijos apžvalga paaiškino, kodėl tas „ekumenizmas“ yra toks, koks yra, kodėl bažnyčios yra tokios, kokios yra, ir kodėl taip sunku joms kartu bandyti „laimėti pasaulį Kristui“, o tuo labiau „apversti pasaulį aukštyn kojom dėl Kristaus“.

Tačiau būta istorijoje, kai Šventoji Dvasia įgalindavo žmones pralaužti savo tvoras ir daryti nuostabius Dievo darbus. Taip kildavo atsinaujinimo judėjimai, kurie keisdavo ne tik bažnyčias, bet ir visuomenę. O dažnai ši Dvasios kibirkštėlė, vėliau išiliepsnodama, kildavo tikintiesiems tiesiog susėdus aplink stalą ir kartu skaitant Dievo Žodį.

Tai mums prieinama, kad ir kokiose atšiauriose sąlygose gyventume. Gal sunkiai įsivaizduojame bendradarbiavimą Kristaus reikaluose su didžiosiomis Lietuvos bažnyčiomis... Tačiau uždegti Kristaus liepsnos, dalinkimės ja su broliais, sesėm, kitomis sąjungos bažnytėlėmis, mąstykime, ką reiškia „laimėti pasaulį Kristui“, kaip ta tiesa, jog „Jėzus, nukryžiuotasis Mesijas, yra dabar prisikėlęs ir išaukštintas Viešpats“ gali ir turi keisti gyvenimą mūsų krašte, ką ir kaip turime daryti mes, tikintieji.

*Gilija Žukauskienė,
NEBIM studentė*

poezija

ESI ŽMOGUS

Esi žmogus, gal jaunas, tvirtas ir drąsus.
Tau išmintis duota, būties dalia gražioji,
gyvenimo dangus be debesų, skaidrus, šviesus –
eini sau ir be rūpesčių linksmai dainuoji.
Gali tu viską: griauti, plėšt ir sunaikinti,
ir vėl statyti, kurti ir sodinti.
Tu toks stiprus – gali visur sau kelią prasiskinti,
jauties galįs viskam, kas gyva, tu naujus takus praminti.

Esi žmogus, bet koks vargingas skurdžius tu tiktai,
jeigu tu nori, jei gali gyvent be Dievo,
jei užmiršti, kad viskas Jis, jog Jis yra tasai,
kurio dulkelės, vėjai, žvaigždės klauso vieno!
Esi tu niekas. Gal tiktai atodūsis skaudus,
vidunakčio rauda, belaukianti saulėto ryto,
smilčių grūdėlis, degas žemės pykčiu ir džiaugsmu,
šešėlis sutemų virpas, nakties tamsybių išbaidytas.

Toks menkas tu, bet Dievui didis ir brangus,
nes tu esi gyva dvasia iš Dievo kvapo;
tu kūdikis, kurį užstoja, saugoja dangus,
kad nepalūžtumei audroj, kaip lapas.
Nes Dievas nori, kad negėstančiu lanku skaisčiu
tau amžinybė prieš akis miela graži spindėtų.
Jis nori, kad sultingu būdamas našiu medžiu
tu vaisiais šios būties kelius žymėtum.

Esi žmogus, šį vardą Dievas davė tau.
Kodėl gi tu manai, jog viskas kilo pats savaime?
Kodėl neini prie Dievo tu su nuolankia dvasia
pagarbinti Jį, Jam padėkoti už gyvastį, už laimę?
Sakyk, kaip bus, kai jėgos žemiškos plazdėt nustos
ir kai nuskuręs tu prieš Dievą stosi?
Ak, nemanyki, kad velėna kapo viską tad užklos!
Tu mirtyje sėjos savos vaisius dagosi!

Iš latvių k. išvertė Dorotėja Inkenaitė

Krikščioniškas dėkingumas

Aš dėkingas (-a):

už sugaištą sekmadienio rytmetį, nes tai
reiškia, kad (vėl!) radau savo Bibliją ir
sukaupiau jėgų „atnešti“ save į pamaldas
ir pasodinti kūną ant kėdės;

už sugadintą nuotaiką, nes tai reiškia,
kad (pagaliau) aš išgirdau pastoriaus pa-
barimus ir paraginimus;

už knarkiantį ant sofos sutuoktinį, nes tai
reiškia, kad jis neguli ligoninėje;

už susivėlusią žmoną, nes tai reiškia, kad
bent jai dar neblogai auga plaukai;

už sujauktą vaikų kambarį, nes tai reiškia,
kad vaikai pasirinko namus, o ne
gatvę;

už drabužius, į kuriuos nebeįlendu, nes
tai reiškia, kad turiu pakankamai paval-
gyti;

už langus, kuriuos turiu plauti, ir rūšį,
kurį reikia iškuopti, nes tai reiškia, kad
turiu namus;

už stovėjimo vietą automobiliui, kurią
surandu toliausiai nuo įėjimo, nes tai
reiškia, kad aš turiu sveikas kojas ir galiu
eiti;

už nešvarių drabužių krūvą, nes tai reiškia,
kad man jų netrūksta;

už skaudančius raumenis vakare grįžus
iš sodo, nes tai reiškia, kad aš dar pajė-
giu dirbti fizinių darbų;

už žadintuvą, klykiantį kiekvieną anks-
tų rytą, nes tai reiškia, kad aš vis dar gyvas;

ir, galų gale, už gaunamus elektroninius
laiškelius ir mobiliuko skambučius, nes
tai reiškia, kad vis dar yra žmonių, kurie
kartais prisimena ir mane...

Atsiuntė Arnoldas Matijošius (VNTBB)

iš užsienio

Nužudyti draugą įkvėpė žaidimas

Latvijoje, Valmieros mieste, kuriame yra 43 tūkst. gyventojų, policija sulaikė penkis nuo 13 iki 15 metų amžiaus berniukus. „Jie pasisakė, kad žudydami savo 14 metų draugą naudojo iš kompiuterinio žaidimo „Mirtina kova“ (Mortal Combat) pasiskolintą techniką“, - pažymėjo policijos atstovė spaudai. Valmieros policijos departamento viršininkas nurodė, kad paaugliai papasakojo, kaip sumušė savo draugą Marci, o vėliau jo kūną įmetė į Gaujos upę. „Užpuolikai mėgino mėgdžioti kai kuriuos veiksmus, naudojamus videožaidimuose“, - sakė kriminalinių tyrimų skyriaus vadovas Salvis Stameras.

Videožaidimai ir epilepsija

Pasirodo, kad piktnaudžiavimas videožaidimais vaikams gali išprovokuoti epilepsijos priepuolius. Teksaso (JAV) universiteto profesorius Viljamas Žingeris parengė rekomendacijas tėvams, kurių vaikai per ilgai sėdi prie kompiuterio. Tėvai turėtų pasidomėti, kokius videožaidimus vaikai mėgsta. Smurtą ir žiaurumą propaguojantys videožaidimai ypač pavojingi. Galiausiai reikėtų kontroliuoti tuos, kurie internete gali savarankiškai susirasti žaidimą ne pagal savo amžių.

Grahamas Kendrickas susirūpinęs dėl „smagaus garbinimo“

Moderniosios giesmių muzikos „tėvas“ anglas Grahamas Kendrickas susirūpino dėl dabartinės padėties šioje srityje. Jo nuomone, šių dienų krikščionys mieliau renkasi „smagų garbinimą“ (*happy worship*), o atgailos ir apsisvalymo temos išnyko. Muzikai atrodo „nesąžininga, kai kalbama tik apie jausmus. Daugelis tiesiog nori pabėgti nuo gyvenimo tikrovės ir negalvoti apie tokias problemas kaip nuodėmė ir kaltė“. Pasak Kendricko, kiekviena giesmė turi išmokyti ko nors apie Dievo prigimtį ir Jo darbus. Giesmės turi šlovinti Dievą ir vesti į šlovinimą kitus, tačiau

mes

„neturėtume nusileisti iki pigių pasikar-tojančių priegiesmių giedojimo“.

(Šaltinis „idea“, red.)

*Pagal užsienio ir Lietuvos spaudą
parengė A.L.*

Ispanijos vyriausybė nepaisė šalyje vyraujančios Romos katalikų Bažnyčios nuomonės

Ispanija taps trečia Europos šalimi (po Belgijos ir Olandijos), kurioje bus oficialiai įteisintos homoseksualių žmonių santuokos. Tokį įstatymo projektą paskutinę 2004 m. dieną patvirtino ministrų kabinetas. Šis įstatymas turės būti priimtas šalies parlamente. Jei taip įvyks, asmenys, sudarantys homoseksualią santuoką, gaus turto paveldėjimo teisę, taip pat teisę įsivaikinti nepilnamečius. Šią numatomą įstatymų reformą aštriai kritikavo Romos katalikų bažnyčios hierarchai, kurie ypatingą dėmesį atkreipė į tai, jog homoseksualų porai įvaikinus nepilnamečių yra pažeidžiamos jo teisės augti ir bręsti normalioje, heteroseksualioje šeimoje.

(Šaltinis:www.religija.lt)

20 Valstybės Dūmos deputatų kreipėsi į Rusijos Generalinę prokuratūrą, prašydami uždrausti judaizmą

Dūmos deputatai kreipėsi į šalies Generalinę prokuratūrą, prašydami oficialiai pradėti bylą dėl „visų tautinių ir religinių žydų organizacijų uždraudimo mūsų šalyje, nes jos gali būti įvardytos ekstremistinėmis“. Toks laiškas išsiųstas Rusijos Generaliniam prokurorui. Laiške tvirtinama, jog „žydų religija yra antikrikščioniška ir antihumaniška ideologija, skatinanti ritualinių žmogžudysčių vykdymą“. Visas deputatų kreipimosi tekstas paskelbtas laikraštyje „Rusj pravoslavnaja“. Tuo tarpu Rusijos Tarpreliginė taryba šį valstybės Dūmos deputatų pareiškimą pavadino beprecedentiniu, neturinčiu analogų istorijoje. „Visa ortodoksiškųjų civilizacijų istorija nežino nė vieno analogiško atvejo“, - agentūrai „Interfax“ pareiškė Tarpreliginės tarybos atsakingasis sekretorius Romanas

Silantjevas.

(Šaltinis:www.religija.lt)

Laikraštyje „The Local“ pasirodė žinutė, kad švedų prokuroras Fredrik Wersälls kreipsis į Aukščiausiąją Švedijos teisumą, kad dar kartą būtų išnagrinėta sekminininkų pastoriaus Åke Green byla. Jis sausio mėnesį Apeliaciniame teisme išteisintas už išsakytas mintis apie homoseksualius žmones.

"Pamoksle dėstoms mintys privalo būti interpretuojamos kaip ypač priešiškos homoseksualams", spaudos konferencijos metu pareiškė prokuroras F.Wersälls.

"Mums reikia autoritetingų pasisakymų dėl to, kur yra ribos tarp objektyvaus, nedirbtinio diskurso iš vienos pusės, ir baustino piktnaudžiavimo savo teisėmis iš kitos pusės, taip pat kokia reikšmė priskirtina tam faktui, kad ypač priešiškas mintis dėstantis asmuo remia savo teiginius religinėmis citatomis".

Pirmasis teismas Å.Green'ui skyrė 1 mėn. laisvės atėmimo bausmę už tai, kad jis esą pažeidė kontroversiško Švedijos įstatymo, draudžiančio skatinti neapykantą mažumoms, nuostatas. Išteisinus Åke Green, jam bausmės atlikti nereikėjo, tačiau byla dar nebaigta.

Pamoksle, sakytame 2003 m., skambėjo mintis, kad homoseksualumas yra lyg vėžio auglys ant visuomenės veido, kuris toliau sąlygoja lytinį potraukį gyvuliams (zoofiliją) bei vaikams (pedofiliją). Šia mintimi švedų prokurorai susidomėjo tada, kai pats A. Green padalino jo kopijas žurnalsitams Borgholme, Oland salos sostinėje. Pirmojo teismo nuosprendžiu konstatuota, kad kai kurie pamoksle esantys teiginiai yra pakankamas pagrindas žmonėms sukelti neapykantą homoseksualams, tačiau 2005 m. sausį Jenčiopingo (Jönköping) apeliaciniame teisme šis nuosprendis panaikintas esą nesant "jokių įrodymų, kad pastorius panaudojo savo pamokslą kaip maskuotą homoseksualų užsiuolinimą". Å.Green'ą policija paleido, o gėjų aktyvistų grupės tai pavadino nerimą keliančiu atveju.

(Pagal pranešimą www.wwm.org.)

„Tiesos draugas“

Krikščioniškas
evangeliškos minties
leidinys

Redakcijos adresas:

Lietuvos evangelikų
baptistų bendruomenių
sąjunga
Vytauto 38a
92127 Klaipėda
Lietuvos Respublika

Telefonas: 46-314474

El.paštas:
baptist@takas.lt

Redakcija:

Numerį paruošė
Albertas Latužis,
Nijolė Latužienė,
Sandra Daktaraitė.

iš redakcijos krepšio

Dangūs tesilinksmina,
žemė tedžiūgauja,
jūra ir visa, kas joje,
teūžauja!
Laukai ir visa, kas juose,
tebūna smagūs!
Tada visi miško medžiai
giedos iš džiaugsmo
VIEŠPATIES Artume,
nes jis ateina,
nes jis ateina valdyti žemės.
Teisiai jis valdys pasaulį
ir ištikimai tautas.

Psalms 96,11-14

Sveiki, mielieji, sulaukę pavasario, tikėkimės, jau tikro ir žiemai vietos nebeužleisiančio.

Sveikinamės su Jumis jau pasitikę ir palydėję Velykų šventes. Tačiau drauge linkime, kad šios šventės žinios nepalydėtume kartu su kalendorine Velykų data. Tedžiugina ir telinksmina, tekviečia ji darbuotis dėl Kristaus. Nes „Jėzus, nukryžiuotasis Mesijas, yra dabar prisikėlęs ir išaukštintas Viešpats“! (Apie tai kalbėjome vasario mėnesio paibaigoje vykusiame NEBIM seminare...)

Kaip visada, raginame ir, kaip visada, labai laukiame Jūsų atsiliepimų, minčių. Džiugu, kai galite Jus aplankyti, taip pat ir kai Jūs aplankote mus savo laišku ar žinute. Tikėdamiesi, kad pavasario saulė išjudins mus visus, sakome: iki susitikimų!

Viešpaties palaimos ir Jo artumo!

Jūsų TD

Kalbos kertelė

Nepiktnaudžiaukime žodžiu **pamokslauti**. Visai normalu, jeigu sakome, kad sekmadienį **pamokslavo svečias** iš Vilniaus, kad jis **pamokslavo apie sūnų palaidūną**. Tačiau visiškai neteisinga būtų sakyti, kad svečias **pamokslavo Dievo Žodį**. Taigi nevartokime žodžio **pamokslauti** ten, kur reikia sakyti **skelbti**.

Kartais tenka netgi perskaityti: „Vaikščiojo po miestus ir kaimus ir **pamokslavo Gerąją naujieną**... **pamokslavo karalystės Evangeliją**“. Matyt, čia pažodžiui išversta iš anglų (*preach*) arba rusų kalbos (*проповедовать*). Šiuo atveju reikėtų sakyti **skelbė Gerąją naujieną, skelbė karalystės Evangeliją**.

Nepamirškime, kad lietuvių kalboje žodis **pamokslauti** gali turėti ir neigiamą atspalvį. Juk sakoma: „Nepamokslauk man čia!“

Parengė N.L.

Atkelta iš 3 psl.

jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“ (Apd 1,8); „Eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“ (Mt 28,19). Sielų gelbėjimo darbas yra neatskiriama tikėjimo gyvenimo dalis. Baptistai laiko, kad misijos darbą visame pasaulyje reikia remti materialiai ir maldomis, o esant pašaukimui iš Dievo, priiimti misionieriaus tarnystę.

SAŽINĖS LAISVĖ. Valstybė ir bažnyčia turi būti atskirtos. Valstybė neturi teisės kištis į bažnyčios vidaus reikalus ir smerkti tikėjimo požiūrių. Dievas yra vienintelis sąžinės Viešpats. Per visą gyvavimo laiką baptistai kovojo už visuoštinę religijos ir sąžinės laisvę. Pasau-

linė baptistų sąjunga aktyviai gina persekiojamus krikščionis visame pasaulyje. Kalbant apie sąžinės laisvę visų pirma pabrėžiamas Kristus, kuris išlaisvina iš nuodėmės, šėtono ir įstatymo jungo, iš pasaulio, mirties baimės ir amžinos pražūties.

Šie aštuoni paminėti dalykai yra svarbi mūsų identiško dalis – identiško, kurį mums Viešpats davė ir už kurio išsaugojimą esame atsakingi, nes mums patikėta „kovoti už tikėjimą, vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems“ (Jud 3).

Tikėjime, viltyje, meilėje

*Janis A. Šmits,
Latvijos baptistų bendruomenių
sąjungos vyskupas*

- Leidžiamas 6 kartus per metus.
- Leidinį galite įsigyti redakcijos būstinėje ir LEBBS priklausančiose bendruomenėse.
- Norėdami finansiškai paremti leidinio veiklą, kreipkitės į bendruomenių vyresniuosius leidinio platinimo vietose arba siųskite perlaida redakcijai.
- Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra.

